

Před 6 lety...

„Všichni pohyb, pohyb, makáme,” zavolal jsem za sebe, „běž, běž a rychleji.“ Z pokoje se ozval výstřel a pak jsem slyšel padat omítku, ale žádný výkřik. Zakřičel jsem znovu, ale tentokrát s větším důrazem :“makám!” V mém hlasu byl cítit strach. Výstřel a křik. Znělo to jako křik matky a jejího dítěte. Běželi jsme ke dveřím všichni a čekali na správný okamžik. Ale vrah nás slyšel, nestihli jsme ho zastavit. Než jsme přiběhli, tak vystřelil. “Bang,” rána z brokovnice otřásla celou budovou. A pláč dítěte ztichnul.

Vběhli jsme dovnitř,ale už bylo pozdě, na zemi ležely dvě těla. Celá jednotka běžela k vrahovi, jenom já se pozastavil na mrtvými zakrvácenými těly. Zdálo se mi, že je znám. Ale odkud? A pak mi to došlo: byla to má žena a naše 5 měsíční dcera. Obrátil jsem se a popadl brokovnici. Začal jsem střílet na neznámého vraha. Při mé smůle se vrah pohnul a já trefil jen jednoho z mých kolegů, který zrovna držel vraha.

O 6 let později...Neboli včera...

Nalil jsem si mléko do ovesných vloček a napil se ranní kávy jako každý den. Přitom jsem si pustil televizi, kanál 9 vysílal zprávy. „Dobrý den, tady Chuck Charles s horkými zprávami. Lady Gaga a Breda Pitta se vdávají a dále počkat!“ odmlčel se na chvíli. „Žhavá novinka přímo od policie. Louis Awiltton jinak známý v případě dvou mrtvých rodinných příslušníků, kde také byl napaden bývalým policejním ředitelem Jamesem Arnchovitchem. James byl za své chování vyhozen a dostal podmíněčný trest vězení, to důležité ale je, že Louis Awiltton uprchl z vězení!” dořekl hlasatel Chuck Charles. Vypnul jsem televizi a běžel jsem na nejbližší stanici policie.

Policejní stanice v Londýně byly ponuré a smutné. Znechucení policisté seděli u stolků a běhali od stolku ke stolku. Přišel jsem ke starému stolku a přihlásil se. “Dobrý den co by jste si přál?” zeptal se. “Dobrý den, jsem James Arnchovitch, chci pomoci s lapením Louise Awilttona,”řekl jsem. “Tak fajn, protože nemáme žádné dobrovolníky tak ano, ale budeme vás sledovat,”dořekl poručík. Jeho proklatě studený hlas mě mrazil na uších. Odšel jsem...Ho hledat.....

Ve špinavém světle lamp. I když bylo 4 odpoledne, byla už tma jak v pytli. Projížděl jsem ulice Londýna svým starým, ale zachovaným Jaguarem FR. Bylo už půl 7 a nic. Ani jediná stopa. Jediná zmínka. A pak jsem to uslyšel. Záhadným způsobem se spustilo staré policejní hlášení. “Všem jednotkám, opakuji, všem jednotkám, dostavte se na 33 Queens Gate, byl zahlédnut ozbrojený muž.....” dozněl chraptivý hlas. Hlášení se vyplo. “Sakra,” zanedával jsem si.

Dojel jsem na 33 Queen Gates, ale nikde nikdo. Najednou se ho uviděl. Byl to on, ten vrah. Vrah mé rodiny. Vytáhl jsem z auta brokovnici. Překvapeně ke mě Louis přišel, šel pomalým, ale svižným tempem. Najednou vystřelil. Slyšel jsem jak v dálce houkají sirény a cítil jsem jak mrazivá kulka mi prolétá hrudníkem. Začal jsem krváčet. Přijela policie a vrah byl zastřelen. Usnul jsem.

Dnes...

Jsem rád, že jsem ho nezabil, protože bych toho litoval nadevše...